

Despre pelerinaje și cinstirea moaștelor

Peste 120 de milioane de persoane se adună pentru pelerinajul hindus Maha Kumbh Mela, din India. Peste 3 milioane de musulmani se adună anual la Mecca. Peste 300.000 de oameni participă anual la pelerinajul catolic de la Santiago de Compostela. Hinduși, musulmani, creștini, ei au credința că efortul de a fi părtași la un astfel de eveniment îi ajută în propășirea lor spirituală. Presa nu-și permite să-i acuze pe cei care sunt prezenți la aceste pelerinaje, văzute ca drum spiritual al inițierii, purificării sau iluminării. Cu o singură excepție: creștinii ortodocși. Anual, în preajma marilor sărbători la care se strâng mii de oameni, aceștia sunt etichetați ca retrograzi, medievali și „epitetele” ar putea continua.

Din păcate, o parte din mass-media din România tratează în mod constant pelerinajele de la București sau Iași cu condescendență și superioritate, iar participanții sunt adesea ridiculizați.

Este o chestiune de civilizație să te raportezi cu respect la practicile religioase, chiar și atunci când nu le înțelegi. Nu am văzut ca presa din afară să râdă de „medievalii” de credincioși din India sau din Orientul Mijlociu – pentru că pur și simplu asta nu se face, așa cum nu scuipi semințe pe jos sau nu îți pui picioarele pe masă, la dineu. Ceea ce se întâmplă la noi arată, cred eu, fie niște reminiscențe evidente ale presei militante atee, materialist-dialectice, fie, mai degrabă, o nevoie complexată de autodenigrare ce, pasămite, ne-ar elibera de „relicvele trecutului” și „ne-ar aduce în rând” cu lumea civilizată. Dar dacă asta vrem, de ce nu suntem oare în stare să respectăm niște minime norme de civilitate? Am rămas oare la nivelul de poster leninist de propagandă anticlericală?

Să încercăm acum să și înțelegem credința cu privire la cinstirea moaștelor. De ce cinstesc ortodocșii moaștele sfinților și de ce mergem în pelerinaj? Când cinstim moaștele sfinților, noi nu cinstim „oase”, cum spun cei rău intenționați. Ci ne întâlnim, conform credinței noastre, cu sfântul la ale cărui moaște ne închinăm. Și cinstim harul lui Dumnezeu sfințitor, prezent în sufletul sfântului, care se află în Ceruri, și în trupul lui, care se află pe pământ. Părintele Dumitru Stăniloae arăta că sfințenia sufletului se împărtășește, se comunică și sfintelor moaște și icoanelor sfinților respectivi. Iar pelerinii care așteaptă, poate, ore întregi la rând în rugăciune și cu evlavie să se închine moaștelor sfinților pot simți o bucurie atât de mare, încât uită adesea de oboseală și de distanța parcursă. Această bucurie este, pentru cei care au fost vreodată într-un astfel de pelerinaj, secretul celor care îi iubesc și îi cinstesc pe sfinți.

Sau cum spunea scriitorul și eseistul G.K. Chesterton: „Oasele uscate ale sfinților pot vindeca orașe întregi care sunt atinse de cele mai rele molime”. Ne închinăm moaștelor sfinților pentru că cerem vindecarea de unele boli ale trupului sau ale sufletului și pentru că știm că ei pot mijloci pentru noi spre a primi această vindecare. Dar, mai presus de toate, ne închinăm moaștelor sfinților pentru bucuria întâlnirii cu sfințenia, pentru prezența harului Duhului Sfânt în moaștele lor.

ziarullumina.ro